

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci

Daniel și Apocalipsa: Dezvăluirea țesăturii profetice a ridicării și căderii împărățiilor

Jeff Pippenger
2023-12-15

Sora White adesea arată că lecțiile profetice care trebuie înțelese sunt înfățișate prin ridicarea și căderea împărățiilor.

„Din ridicarea și căderea națiunilor, așa cum sunt făcute limpezi în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, trebuie să învățăm cât de lipsită de valoare este simpla slavă exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, asemenea cărora lumea noastră nu a mai văzut niciodată de atunci încolo,—putere și măreție care, pentru oamenii acelei vremi, păreau atât de statornice și de nepieritoare,—cât de deplin a dispărut! Ca „floarea ierbii”, a pierit. Iacov 1:10. Așa a pierit și împărăția medo-persană, și împărățiile Greciei și Romei. Și astfel piere tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de planul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.” Profeți și regi, 548.

„Ridicarea și căderea” împărățiilor reprezentate în cărțile lui Daniel și Apocalipsa constituie punctul central al unei abordări corecte a studiului profeției. Căderea Babilonului este prefigurată prin căderea Babelului lui Nimrod din Geneza capitolul unsprezece. Apoi, în Daniel capitolul cinci, Babilonul cade din nou. Istoria papalității, a ridicării sale la putere în anul 538 și a căderii sale ulterioare în 1798, prefigurează de asemenea căderea finală a Babilonului, căci puterea papală este, din punct de vedere profetic, Babilonul spiritual. Papalitatea a căzut în 1798, iar Apocalipsa capitolul optsprezece descrie căderea sa finală. În Daniel capitolul unsprezece, versetul patruzeci și cinci, papalitatea, reprezentată acolo ca împăratul de la mieznoapte, ajunge la sfârșitul său, fără să fie cineva care să-i vină în ajutor. Aceasta are loc atunci când se încheie timpul de probă, căci versetul patruzeci și cinci din capitolul unsprezece și versetul unu din capitolul doisprezece reprezintă aceeași istorie.

Et il dressera les tentes de son palais entre les mers, sur la glorieuse montagne sainte ; puis il arrivera à sa fin, et personne ne lui viendra en aide. En ce temps-là se lèvera Micaël, le grand chef, le défenseur des enfants de ton peuple ; et ce sera un temps de détresse tel qu'il n'y en a point eu depuis qu'existent les nations jusqu'à ce temps même. En ce temps-là, ceux de ton peuple qui seront trouvés inscrits dans le livre seront sauvés. Daniel 11:45 ; 12:1.

Mesajul celui de-al doilea înger este structurat pe faptul că Babilonul a căzut de două ori. Babilonul literal, reprezentat de Nimrod și Belșațar, a căzut de două ori, iar Babilonul spiritual a căzut în 1798 și va cădea din nou, când se va încheia timpul de probă al omenirii.

Și a urmat un alt înger, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei. Apocalipsa 14:8.

Repetarea căderii Babilonului în cel de-al doilea înger oferă justificarea profetică pentru identificarea dublării cuvintelor și a expresiilor din Scripturi ca simbol al mesajelor combinate ale celui de-al doilea înger și ale Strigătului de la Miezul Noptii. De asemenea, ea susține principiul identificat de Sora White, potrivit căruia studiul profeției se întemeiază pe ridicarea și căderea împărățiilor reprezentate în cărțile lui Daniel și Apocalipsa. Ea ilustrează conceptul că, pentru a înțelege căderea Babilonului, studentul profeției trebuie să adune laolaltă toate căderile Babilonului, „linie peste linie”, pentru a stabili corectul mesaj profetic al căderii finale a Babilonului.

Căderea Babilonului de două ori în mesajul celui de-al doilea înger se întemeiază pe regula profetică potrivit căreia adevărul este statornicit prin mărturia a doi martori. Dublarea căderii Babilonului în cadrul mesajului reprezintă metodologia profetică identificată în Biblie drept ploaia târzie. Această metodologie sacră, care este ploaia târzie, constă în aplicarea aducerii laolaltă a diferitelor linii ale profeției „linie peste linie”. Atunci când este folosită de studentul profeției, metodologia statornicește „mesajul” ploii târzii. Mesajul ploii târzii, care este statornicit prin aplicarea metodologiei sacre, este apoi proclamat în istoriile profetice reunite ale celui de-al doilea înger și ale Strigătului de la Miezul Noptii. Acest lucru a fost adevărat în istoria mișcării primului înger și este adevărat și astăzi, în istoria mișcării celui de-al treilea înger.

Capitolele patru și cinci din cartea lui Daniel reprezintă linia istoriei care cuprinde ridicarea și începutul Babilonului, reprezentat de Nebucadnețar în capitolul patru, iar apoi căderea și sfârșitul Babilonului, reprezentat de Belșatar în capitolul cinci. Împreună, ele alcătuiesc o singură linie profetică. Linia profetică produsă de aceste două capitole trebuie așezată peste Daniel capitolele unu până la trei, pentru a stabili solia ploii târzii.

Cele două capitole prezintă căderea și ridicarea din nou a lui Nebucadnețar și căderea și nimicirea lui Belșatar și, prin urmare, prezintă căderea Babilonului la începutul și la sfârșitul liniei. Linia profetică alcătuită de cele două capitole este structurată pe faptul că Babilonul cade, se ridică și apoi cade din nou. Numai acest fapt identifică acele două capitole ca reprezentând solia îngerului al doilea. Cele două capitole reprezintă istoria fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece, iar în acea istorie solia îngerului al doilea și Strigătul de la Miezul Noptii sunt proclamate de două ori.

Prin urmare, înainte de a începe examinarea capitolelor patru și cinci din Daniel, vom identifica metodologia sacră care este ploaia târzie, iar apoi, folosind această metodologie, vom identifica solia ploii târzii.

Un reper semnificativ în istoria primului și celui de-al doilea înger a fost metodologia reprezentată de regulile lui William Miller de interpretare profetică. Aceste reguli au fost folosite de oameni pentru a identifica mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, iar acel mesaj a fost mesajul ploii târzii pentru acea istorie. Un reper semnificativ în istoria celui de-al treilea înger este metodologia reprezentată ca „Chei Profetice”. Aceste reguli trebuie folosite împreună cu regulile lui William Miller pentru a identifica mesajul Strigătului de la Miezul Noptii în istoria noastră actuală, iar mesajul care este acum stabilit prin aceste reguli este mesajul ploii târzii al zilelor de pe urmă. Regulile lui Miller reprezintă ploaia timpurie în istoria profetică a fiarei pământului, iar aceste

reguli, combinate cu „Cheile Profetice”, reprezintă ploaia târzie în istoria profetică a fiarei pământului.

Ploaia târzie este metodologia folosită pentru a produce solia. Sunt unii care sunt înșelați, deoarece caută experiența ploii târzii, fără să caute mai întâi solia care produce această experiență. Bisericile pentecostale ale creștinătății sunt un exemplu clar al acelei înșelări. Același tip de orientare greșită le stă la dispoziție și aceluia care caută într-adevăr solia ploii târzii, dar refuză să caute metodologia care identifică și întemeiază solia ploii târzii. Fără metodologia corectă, solia corectă nu poate fi identificată. Fără solia corectă, experiența corectă este o imposibilitate.

Semnificația acestui fapt biblic rămâne nerecunoscută de cei mai mulți, căci nu au luat niciodată în considerare posibilitatea că există un singur mod corect de a studia Biblia și că există multe moduri greșite de a studia Biblia. Modul greșit de a studia Biblia, care este de departe cel mai adesea ales, este acela de a te încrede în păreriile altor oameni despre ceea ce învață Biblia. Este o problemă atât de obișnuită între oameni, încât fiecare biserică organizează un sistem pentru a răspunde acestei nevoi percepute în mod fals a turmei sale. Acea nevoie falsă produce lucrarea falsă a întemeierii unui sistem de conducători care sunt identificați drept experții spirituali ai înțelegerii biblice, care vor îndruma în mod corect înțelegerea turmei neinstruită. Biblia identifică într-adevăr un sistem foarte bine organizat pentru structura unei biserici, care include bătrâni, proroci și învățători, dar Biblia nu aprobă niciodată coruperea organizării bisericii, care produce un sistem de conducători ce au fost ordinați să stabilească ce este sau ce nu este adevăr și, de aici înainte, cine este și cine nu este eretic.

Sârguiește-te să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca unul încercat, ca un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept cuvântul adevărului. 2 Timotei 2:15.

Un conducător al bisericii trebuie să îndemne, să mustre, să învețe și să păzească împotriva doctrinelor false și a celor care promovează doctrinele false, însă fiecare dintre noi trebuie să „studieze ca să se înfățișeze” „aprobat înaintea lui Dumnezeu”, „împărțind drept cuvântul adevărului”. Făcând astfel, trebuie să cunoaștem metodologia pe care Biblia o identifică drept calea corectă de a împărți drept cuvântul adevărului. Cartea lui Isaia expune aceste chestiuni în contextul ploii târzii, așa că de acolo vom începe.

În ziua aceea, Domnul, cu sabia Sa aspră, mare și puternică, va pedepsi Leviatanul, șarpele cel fugar, da, Leviatanul, șarpele cel sucit; și va ucide balaurul care este în mare. În ziua aceea cântați despre ea: O vie cu vin roșu. Eu, Domnul, o păzesc; o voi uda în orice clipă; ca nu cumva să-i facă cineva vreun rău, o voi păzi noapte și zi. Mânia nu este în Mine: cine va ridica împotriva Mea măcăciuni și spinii în luptă? Aș trece prin ei, i-aș arde împreună. Sau să apuce el de tăria Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine. El va face pe cei ce vin din Iacov să prindă rădăcină: Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod. L-a lovit El oare așa cum i-a lovit pe cei ce l-au lovit? Sau a fost el ucis după măcelul celor uciși de el? Cu măsură, când odrăslește, Te vei certa cu ea: El Își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Prin aceasta, așadar, va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul înlăturării păcatului său: când va face toate pietrele altarului ca pietrele de var sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu se vor mai ridica. Totuși cetatea întărită va fi pustie, și

locuința părăsită, și lăsată ca un pustiu: acolo va paște vițelul, acolo se va culca și-i va mistui ramurile. Când mlădițele ei se vor usca, vor fi rupte: femeile vin și le aprind cu foc; căci este un popor fără pricepere; de aceea Cel ce i-a făcut nu va avea milă de ei, și Cel ce i-a întocmit nu le va arăta îndurare. Și va fi în ziua aceea că Domnul va treiera de la albia râului până la pârâul Egiptului, iar voi veți fi adunați unul câte unul, o, copii ai lui Israel. Și va fi în ziua aceea că trâmbița cea mare va suna, și vor veni cei ce erau gata să piară în țara Asiriei, și cei izgoniți în țara Egiptului, și se vor închina Domnului pe muntele cel sfânt, la Ierusalim. Isaia 27:1–13.

În articolele precedente, am abordat în repetate rânduri „stindardul” care este înălțat pentru a-i chema pe ceilalți copii ai lui Dumnezeu să iasă din Babilon. Ultimul verset al capitolului douăzeci și șapte din Isaia se referă la lucrarea stindardului atunci când spune: „se va suna trâmbița cea mare și vor veni cei ce erau gata să piară în țara Asiriei.” Asiria este un simbol al Babilonului în zilele din urmă, iar cei care aud în verset solia de avertizare de a ieși din Babilon vin și se închină împreună cu cei reprezentați ca fiind cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt așezați profetic pe „muntele cel sfânt, la Ierusalim.”

Versetul spune: „și se va întâmpla în ziua aceea”. „Ziua aceea”, care este ziua în care al doilea glas din Apocalipsa capitolul optsprezece îi cheamă afară din Babilon pe ceilalți copii ai lui Dumnezeu, constituie cadrul întregului capitol. Al doilea glas din Apocalipsa capitolul optsprezece strigă la legea duminicală, când curva Tirului este adusă aminte.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Apocalipsa 18:4, 5.

Capitolul douăzeci și șapte din Isaia începe prin a identifica aceeași zi cu care se încheie capitolul, când spune: „În ziua aceea, Domnul, cu sabia Sa aspră, mare și puternică, va pedepsi Leviatanul, șarpele fugar, da, Leviatanul, șarpele cel șerpuit; și va ucide balaurul care este în mare.”

Божият изпълнителен, въздаятелен съд започва при неделния закон върху царствата на змея (Организацията на обединените нации), звяра (папството) и лъжепророка (Съединените щати). При неделния закон лъжепророкът е съборен като шестото царство на библейското пророчество и националното отстъпление поражда национална разруха. Неделният закон е моментът, в който Божиите изпълнителни съдби започват да падат върху змея, който е Сатана (и чието земно царство е представено като змея), звяра и лъжепророка. Това е постепенно наказание, което започва при неделния закон. Началото и краят на двадесет и седма глава на Исая е неделният закон, а главата представя конкретни въпроси, които са пряко свързани с историята, водеща до неделния закон и следваща след него.

Ni irimo gusuzuma igice cya makumyabiri na karindwi, kuko ari cyo gishyiraho imimerere y'ubuhanuzi y'ibice bya makumyabiri na munani na makumyabiri na cyenda. Muri ibyo bice tuzasangamo ubusobanuro bw'imvura y'itumba rya nyuma nk'uburyo bukoreshwa, kandi ibyo bizadufasha gusobanukirwa n'akamaro ko gushyira ibice bya kane n'ibya gatanu bya Daniyeli hejuru y'ibice bya mbere kugeza ku bya gatatu bya Daniyeli. Nyuma y'uko Yesaya igice cya

makumyabiri na karindwi kimaze kugaragaza itangiriro ry'igihano kigenda gikomeza ku bwami bw'ikiyoka, yandika ko muri icyo gihe ubwoko bw'Imana butegekwa "kumurimbira." Kurimbira nde?

Răspunsul la întrebarea cui trebuie să i se cânte se află în titlul cântării, căci ei trebuie să cânte „o vie de vin roșu, pe care Domnul o păzește”. Istoria viei este istoria poporului lui Dumnezeu și este menționată pentru prima dată de Isaia în capitolul cinci.

Acum voi cânta Preaiubitului meu o cântare a iubitului meu despre via sa. Preaiubitul meu avea o vie pe un deal foarte roditor. A împrejmuit-o, i-a scos pietrele și a sădit-o cu vița cea mai aleasă; a zidit un turn în mijlocul ei și a săpat în ea și un teasc; apoi a așteptat să facă struguri, dar a făcut struguri sălbatici. Și acum, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați, vă rog, între Mine și via Mea. Ce s-ar mai fi putut face viei Mele și să nu-i fi făcut? Pentru ce, când M-am așteptat să facă struguri, a făcut struguri sălbatici? Și acum, veniți dar, vă voi spune ce voi face viei Mele: îi voi lua gardul, și va fi păscută; îi voi dărâma zidul, și va fi călcată în picioare. O voi pustii: nu va mai fi tăiată, nici săpată; ci vor crește în ea mărăcini și spini; voi porunci și norilor să nu mai dea ploaie peste ea. Căci via Domnului oștirilor este casa lui Israel, iar bărbații lui Iuda sunt planta Lui plăcută; El a așteptat judecată, și iată vărsare de sânge; neprihănire, și iată strigăt. Isaia 5:1-5.

În istoria crizei legii duminicale, poporul lui Dumnezeu trebuie să cânte cântarea viei către poporul lui Dumnezeu, căci cântarea spune: „And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.” Cântarea viei este cântarea care identifică trecerea pe lângă un fost popor al legământului, în timp ce Dumnezeu intră în legământ cu aceia despre care Petru spune că „in time past were not a people, but are now the people of God.” Ea arată că peste vie nu a căzut nicio ploaie, identificând astfel lucrarea lui Ilie, care vine în acea perioadă de timp și care singur poate produce ploaie în acea perioadă. Știm că această cântare este despre trecerea pe lângă un popor al legământului, fiindcă cântarea viei a fost cântată de Hristos vechiului Israel, în perioada în care vechiul Israel era trecut cu vederea, în timp ce Dumnezeu, simultan, intra în legământ cu Israelul spiritual.

Ascultați o altă pildă: Era un anumit stăpân al casei, care a sădit o vie, a împrejmuit-o de jur împrejur cu un gard, a săpat în ea un teasc, a zidit un turn, a dat-o unor vieri și a plecat într-o țară îndepărtată. Și, când s-a apropiat vremea roadelor, și-a trimis slujitorii la vieri, ca să ia roadele ei. Dar vierii i-au luat slujitorii, pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. Din nou a trimis alți slujitori, mai mulți decât cei dintâi; și le-au făcut și lor la fel. Dar, la urmă de tot, l-a trimis la ei pe fiul său, zicând: Îl vor respecta pe fiul meu. Însă vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui. Și l-au prins, l-au scos afară din vie și l-au omorât. Așadar, când va veni stăpânul viei, ce le va face acelor vieri? Ei i-au zis: Pe acei oameni răi îi va nimici în chip jalnic și își va da via altor vieri, care îi vor da roadele la vremea lor. Isus le-a zis: N-ați citit niciodată în Scripturi: Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie piatra din capul unghiului; Domnul a făcut lucrul acesta și este minunat în ochii noștri? De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele ei. Și oricine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit; iar peste oricine va cădea ea, îl va sfărâma în

pulbere. Și, când au auzit preoții cei mai de seamă și fariseii pildele Lui, au înțeles că despre ei vorbea. Matei 21:33–45.

Când Isus a cântat vechiului Israel cântarea viei lui Dumnezeu, ei au fost atât de atrași în logica și puterea mesajului, încât, atunci când Isus i-a întrebat pe iudeii cântători ce va face Domnul viei acelora care au ucis pe Fiul, nu s-au putut abține să dea răspunsul corect, când au spus: „Îi va nimici cu răutate pe acei oameni răi și își va da via altor vieri, care îi vor da roadele la vremea lor.”

Isus a adăugat apoi imediat încă un vers cântării, când a cântat despre piatra lepădată, și le-a legat răspunsul prin strofa de încheiere când a spus: „De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele ei. Și oricine va cădea peste această piatră va fi sfârâmat; dar pe oricine va cădea ea, îl va zdrobi în pulbere.” Expresia „îl va zdrobi în pulbere” face ecou lui Isaia douăzeci și șapte, făcând „toate pietrele altarului ca niște pietre de var făcute bucați; dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai sta în picioare.” Amândouă sunt trimiteri la lucrarea de redeșteptare înfăptuită de Iosia, care i-a simbolizat pe aceia din zilele de pe urmă care redescoperă „șapte vremi”, care este piatra de poticnire ce îi zdrobește pe cei care refuză să o găsească prețioasă.

În ziua legii duminicale, așa cum este reprezentată în capitolul douăzeci și șapte din Isaia, cei care „odinioară nu erau un popor” trebuie să cânte cântarea viei Domnului, a vinului roșu. Aceste articole au arătat adesea că nu există a treia solie fără o primă și o a doua solie. Legea duminicală este a treia solie, iar ziua legii duminicale cuprinde istoria primei și a celei de-a doua solii. În capitolul douăzeci și șapte din Isaia, legea duminicală identifică perioada reprezentată în capitolul întâi din Daniel, iar apoi din nou în capitolele întâi până la al treilea din Daniel. Din punct de vedere profetic, ziua legii duminicale din capitolul douăzeci și șapte identifică istoria de la 11 septembrie 2001, când prima solie a fost împuternicită, până la legea duminicală care va veni în curând.

Vom continua, în articolul următor, cercetarea noastră asupra cântării pe care cei răscumpărați trebuie să o vestească în vremea premergătoare momentului în care desfrânata Romei va începe să-și cânte cântarea.

Și m-am uitat și, iată, Mielul stătea pe muntele Sionului, și împreună cu El o sută patruzeci și patru de mii, având Numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. Și am auzit un glas din cer, ca vuietul unor ape multe și ca glasul unui tunet puternic; și am auzit glasul unor cântăreți cu harpa, cântând pe harpele lor. Și cântau ca o cântare nouă înaintea tronului, înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor; și nimeni nu putea învăța cântarea aceea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciori. Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit vicleșug, căci sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:1–5.